

країнах Західної Європи, де набуто великий досвід щодо розробки й практичного застосування тестів у різних сферах діяльності.

Тести – це завдання специфічної форми, які дозволяють оцінити ступінь оволодіння студентами навчальним матеріалом. Однією з найбільш важливих переваг тестового контролю вважається високий ступінь об'єктивності виставлення оцінок, так як надається можливість точного підрахунку правильних і неправильних відповідей. Використання тестів у процесі навчання є одним із раціональних доповнень до методів перевірки знань, умінь та навичок студентів. Тестування є одночасно і навчальною вправою, і засобом контролю. Іспити у формі тестування введено відповідно до Болонського процесу, до якого Україна приєдналася в травні 2005 року.

З іншого боку, останнім часом традиційна практика навчання саме при проведенні іспитів у вигляді тестування зазнає критики. Серед її слабких сторін називають стихійність (перевірка тільки під час сесії), нераціональне використання методів і форм оцінювання знань (невелика кількість питань на екзамені не дає можливості перевірити рівень засвоєння всього курсу), відсутність можливості спілкування з викладачем, як наслідок – відсутність індивідуалізації навчання, так як при тестуванні не враховуються психологічні особливості студентів, перевантаженість викладача рутинною роботою (наприклад, організацією перевірок знань великої кількості студентів) і т. ін.

Враховуючи вищевикладене, на погляд автора, доцільно використовувати тестування у вищому навчальному закладі тільки для оперативного поточного контролю засвоєння знань з кожної теми. Це вимагає великого обсягу роботи з боку викладача, але дозволяє при мінімальній витраті часу на занятті мотивувати студентів періодично самостійно опрацьовувати лекційний матеріал. Також можливе використання тестів і при проведенні модульного контролю теоретичних знань. Використання тестів при проведенні іспитів не є ефективним і доцільним у зв'язку з названими вище недоліками.

О. Л. Васильєв

ОРГАНІЗАЦІЯ САМОСТІЙНОЇ РОБОТИ СТУДЕНТІВ

В даний час однією з найважливіших проблем, що стоять перед вищими навчальними закладами, є підвищення якості підготовки фахівців. Студенти повинні не лише отримувати знання, але й навчитися застосовувати ці знання до аналізу і вирішення практичних завдань, уміти самостійно набувати наукові дані. Розвитку таких умінь і навичок сприяє правильна організація самостійної роботи студентів.

Організація самостійної роботи – це дії викладача і студентів, направлені на створення умов, необхідних для своєчасного і успішного виконання завдання.

Форми організації самостійної роботи можуть бути різними. Аудиторна робота передбачає організацію пізнавальної діяльності одночасно зі всіма студентами групи. Це може бути і бесіда, і самостійна робота, що виконується під безпосереднім спостереженням і керівництвом викладача.

Індивідуальна самостійна робота передбачає виконання індивідуалізованих завдань.

Іншою складовою самостійної роботи студентів є науково-дослідна діяльність, яку необхідно вести безперервно, починаючи з першого курсу, переходячи від простих форм науково-дослідної роботи до складніших. На першому етапі це може бути, наприклад, підготовка доповідей до лекційних і практичних занять з певної теми. А потім студенти можуть брати участь в створенні тестів, у відкритому конкурсі на кращу студентську роботу, у виставках і конференціях, написанні тез доповідей та наукових статей.

Невід'ємною частиною самостійної роботи студентів є заняття з використанням комп'ютерної техніки. Тому доцільне створення електронних навчальних комплексів, які дають можливість студентам самостійно займатися в слушний для себе час і в оптимальному темпі.

В. А. Волохов, І. В. Волохова

ПЕРСПЕКТИВНІ НАПРЯМИ РЕФОРМУВАННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ УКРАЇНИ

У будь-якій державі освіта є системоутворюючим фактором, а якісна освіта – основою соціокультурного розвитку. На цих постулатах базується і теорія людського капіталу, згідно з якою головна цінність сучасного суспільства є людський капітал, а інвестиції в нього вигідні як їх власнику, так і суспільству загалом.

В умовах трансформації економіки і зростання ролі інноваційних технологій у виробництві освіта стає визначальним фактором і основним засобом перетворення людського потенціалу на якісний людський капітал. Ефективний освітній сектор, який включає вищу освіту, а також відповідає потребам суспільства та ринку праці, дає змогу сформувати у кожної людини здатність швидко адаптуватись до сучасних соціально-економічних реалій, забезпечуючи їй належний життєвий рівень.

Процеси європейської інтеграції охоплюють дедалі більше сфер життєдіяльності, включаючи вищу освіту. Україна чітко визначила орієнтир на входження в освітній і науковий простір Європи, здійснює модернізацію освітньої діяльності в контексті європейських вимог.

Євроінтеграційні процеси вивершують потребу в теоретичному осмисленні проблем укладення європейського науково-освітнього простору, можливостей і перспектив входження в нього національного